

A szülők többsége különböző határidőket jelöl ki, amikor majd, lehetőleg minél később “felvilágosítja”, “bevezeti” a gyereket a szexuális élet gondosan szűrt, finomított világába.

Méhecskék, virágok és a többi. Kamaszkorban valószínűleg sokan szembesültek a ténnyel, hogy a szülők prűdek és görcsösek, és sokan fogadalmat is tesznek, hogy ők aztán másképpen csinálják. Amikor eljön a döntő pillanat, akkor rájönnek: másként csinálni nem olyan egyszerű, és a nagy hallgatások oka nem mindig a prűdség.

Az első döbbenet, amivel szembesülnie kell a szülőnek,

hogy az illatos, plüssjátékra hasonlító néhány hetes csecsemője is önálló élőlény, aki folyamatosan fedezi fel a világot, a világon belül a saját testiségét és nemiségét. A szoptatott újszülöttek élvezik az anyjuk bőrét, közelségét, illatát. Ezek az elsődleges élmények és ingerek kötik igazából az anyjához, és úgy viselkedik, mint egy mindenre elszánt húsevő.

A nőkből ez két típusú reakciót vált ki: van, akit megrémít, és igyekszik “védeni” magát. Keveset vagy alig szoptatni, szeparálni magától a gyereket: ez a szexuális nevelés egyik első típushibája. A szoptatós anyák másik része viszont “veszi a lapot” és élvezi, ahogy csüng rajta a csecsemő: ez egy jó alapozás ahhoz, hogy gyerekünkől kontaktusképes, gátlások nélküli, magabiztos ember váljon.

Amikor a gyerekek szó szerint leválnak az anyjukról,

és elkezd kialakulni a saját testképük, akkor jön a következő problémakör: valahogy el kell érni, hogy a gyerek felismerje a saját és a mások intimitásának a fogalmát, fontosságát. A saját testével például szívesen játszik, és ugyanezt tenné az anyjával is, ha hagyják neki. Nem biztos, hogy érdemes. Pontosan azért, mert ez lehet az első lépés a gátlástalanság felé: két-három éves kor körül jó, ha érzi a gyerek, meddig terjedhet a kíváncsisága.

Három éves kor után a kíváncsiság már egészen másként jelentkezik: gyakran észre se vesszük, amikor "megfigyelés" tárgyává válunk, fiunk vagy lányunk utánunk lopózik a fürdőbe, vagy megles öltözés közben. Ilyenkor kell egy nagyon határozott döntést hozni:

van-e meztelenkedés a családon belül, vagy nincs.

Ha van, akkor azt következetesen vállaljuk, hogy a gyerekekben ne ébredjen fel félelem vagy bizonytalanság: a meztelen test mindennapos és természetes része az életünknek, nincsenek rejtegetni való testrészek vagy helyzetek. Ha úgy döntünk: nincs egymás előtt meztelenkedés, akkor az legyen lehetőleg kölcsönös.

Ugyanúgy tartsuk tiszteletben a gyerekünk intim szféráját, mint ahogy mi is elvárjuk ezt tőle. Ne legyenek véletlen megmutatkozások, mert ezek szintén zavarba hozzák a gyereket. Ne nevéssük ki, ha elvonul öltözni, vetkőzni, ne mondjunk olyanokat, hogy „nemrég még én töröltem a fenekedet!”. Egy négy éves férfi is igazi férfi, ezt nem szabad elfelejteni.

Bárhogy is döntünk: arra vigyázzunk, hogy a testről és a test funkcióiról mindig pontosan, konkrétan beszéljünk. Lehetőleg ne becézzük a testrészeket, ne trivializáljuk, ne pótoljuk töltelékszavakkal, homályos utalásokkal az információcserét. A biztos és konkrét megnevezés felszabadít, és tiszteletre tanít saját és mások testével kapcsolatban is.

Ne készüljünk, és ne tűzzünk ki "felvilágosító" kampányokat.

Hagyjuk, hogy a gyerek a maga ritmusának és érdeklődésének megfelelően kérdezzen. Mindig annyit és akkor mondjunk neki, amennyit és amikor tudni akar. A gyerekek egymást is nevelik, sosem tudhatjuk, mivel találja magát szembe óvoda vagy kisiskola gyerekünk saját közösségben.

Hagyjuk, hogy ezeket “kibeszélje”: vagyis kommunikáljunk vele minél többet, teremtsünk olyan helyzeteket, amikor kedve kerekedik megosztani a titkait, és azokat a titkokat, amiket vele is megosztottak.

A közösségben szerzett szexuális információk általában nyomasztják a gyerekeket, úgy érzik, valami súlyos dolognak a birtokába kerültek, tettestárssá váltak. Ha szövetségést lát bennünk, és megbeszéli velünk, nem csak megkönnyebbül, de a helyére is kerülnek az óvodai rém- és kéjtörténetek. Készüljünk fel viszont arra, hogy a gyerek

úton-útfélen pornográf tartalmakkal találkozhat:

akár úgy, hogy utcán, szomszédban, interneten belebotlik, akár úgy, hogy társai mesélnék neki. A pornó mibenlétéről való beszédet ezért nagyon korán és nagyon egyszerűen el kell kezdeni. Nem tiltással, nem támogatással: tárgyilagossággal.

“Igen, szokták az emberek egymást meztelenül fényképezni”. “Igen, akkor is, amikor szeretkeznek.” “Szerintem te inkább ne nézz ilyen képeket, filmeket, elég érdekes, amit magadon láthatsz.” “A felnőttek szoktak ilyen nézni, de ők elég jól ismerik egymást is, meg magukat is, így őket már nem zavarja.”

Ilyen mondatokkal lehet vezetni a gyereket, mindenképpen nyugodt hangnemben. Ha azt érzi: tiltjuk, azonnal kíváncsi lesz. Ha azt érzi, ösztönözzük, akkor félelmet kelthetünk benne, “kötelező feladatnak” fogja tekinteni, hogy érdeklődjön, akkor is, ha magától ezt nem tenné.

Válasszuk ketté

az erotikus nevelést és a testfunkciók ismertetését.

Az erotikus nevelés arról szól, hogy megtanítjuk a gyerekünket közel kerülni magához és másokhoz, gyengédnek lenni és elfogadni a gyengédséget. Ez egy életen át tartó tanulási folyamat, amelynek legfontosabb fejezetét a szülő biztosítja.

A testfunkciók ismertetése (mi a here? mi a mell? hogyan lesznek a gyerekek?) rövid, egyszerű és fontos feladat: egyszer kell pontosan végrehajtani, és többé már nem lesz probléma. Ha az ötéves gyerekünknek megmagyarázzuk, hogyan fogan a gyerek (márpedig meg lehet magyarázni), akkor tizenéves kora elején nem esik pánikba az első magömléstől.

Ha kiskamasz fiunknak elmondjuk, hogy a maszturbáció természetes, és körülbelül olyan, mint a fogmosás, akkor érzékeltetjük vele: a szexualitásban való megfürdésig még hosszú az út, viszont nem haragszunk meg, ha magára zárja a fürdőszoba ajtaját. Fogat mosni gyakran kell, de igazi gurmanként megtanulni ízlelni és a zamatokat élvezni: egy hosszabb tanulmány eredménye.